

B O T T Y Á N J U D I T

**ANTE
MORTEM**

2018

BOTTYÁN JUDIT

**ANTE
MORTEM**

Kiadó: Mészáros Gyözőné, 2018

ISBN 978 615 00 3001-2

Könyvterv: Ott Zsuzsanna
Fotó: Kaiser Ottó

2018

A MEZÍTLÁBAS KÖLTŐ

Megyek, mendegélek.
– A mezítlábas költő. –
Rugdalom az út porát,
göröngyét, kavicsát,
néha az esőkönny sarát.

Nem érek fel a magasságokig,
ahol a nagy költők
a mindenséggel
magukat méretik;
el-eljátszanak jelzőkkel, szavakkal,
zenélnek varázs magánhangzókkal.
Én csak megyek, mendegélek
közben meg teveled beszélek.

Neked mondom el,
mire gondolok, mi fáj,
megosztjuk a világ ezer baját.
A kutyáimmal baktatunk,
a csönd meg ránk borul
és lassan bealkonyul.

Az útszélén virágok (– gazok–) integetnek
s a csillagok pislá fényt küldenek.

Így megyen hát
a mezítlábas költő.
Hátán háza, keblén kenyere,
Ha magányos is
az Isten van vele.

AZ ÉN ISTENHITEM

Gondoltál már e kérdésekre:
az önengesztelő atya,
a Szentháromság,
a predesztináció,
a szabad akarat,
az üdvözülés titka,
az öröklét tétova mámora?
Kérdések, kérdések.

Az én Isten-hitem
„Szeress, segíts, ne árts!”
Egyszerű, sőt naiv.
De az elméletek kérdései
– ezerszer elbukva,
semmit sem megtudva–
válasz nélkül maradtak.

Tehát: Szeress, segíts, ne árts.
Ennyi maradt a nagy kérdések után.
Ui.: Ha végig nézek rozoga testemen
ennek feltámadását határozottan
ellenzem!

HALOTTAK NAPJA

A hegyekre gondolok meg rád.
Az Alpok égbemászó havasára,
ahol jártam s jártál
hová visszavágytál
az alföldi lapályról,
hol a hangyaboly is
tisztos dombnak számít,
ahol őszi ködök
ülnek rá a tájra
s elvagyódsz onnan
tisztos magasságba.

Emlegettük sokszor,
beszéltünk is róla,
hogya autóval megyünk,
megállunk s ott leszünk
ahol csak tetszik nekünk.

Aztán halasztottuk,
egy évről másokra
egyre nehezebben képzelted magad
a nagyon hosszú útra.
Az is lehet talán,
hogya kételkedve nézted
a sofőr tudományt
viszem-e rendesen
az autót fel a hegyre
nem szédülünk-e le
a meredekbe.

Az Alpok, a hegyek.
A mécsesnyi fényben
most magunkat látom:
ahogya a hágón megállva
csodáljuk a hegyet s a völgyeket.

Ahová nem mentünk el
se te, se én,
s többé már nem lehet.
E picike fényvel most
integetek neked.

TEREMTGETÉS

Az ember az Istent
a maga képére teremtgeti.
A csodás, hierarchikus
mennyországot,
hol Isten királyként trónol
az angyalok fölött;
az angyalok pedig
rendre beosztva
cherubok, szeráfok, arkangyalok,
s a harcias Mihály
hősi hadai.

Oh, mely uralkodó államának
csámpás tükörképe
ez a légbeépített, légből kapott
államalkotás?
Az apácák Krisztus jegyesei,
s halálukkor jó értük a vőlegény.
Furcsa jegyesség mindenesetre
Igazán nem való kedvemre.

A kicsiny gyerekek
játsszótárs a Jézuska
Ki vigyáz, szeret,
Karácsonyfát s ajándékot hoz
s az esti ima után
nyugodtan alhatsz,
ha becsukódik már a szemed.

Hány betegnek, nyomorult,
életen át szenvedőnek,
reménye, hite,
a „jóvatételi” Krisztus,
ki maga is szenvedett,
hogy atyját engesztelje;
ki átérez s megért
és a boldog túlvilág ígéretével
enyhíti
a mindennapi poklot?

Mark Twain szerint,
– Ki hitetlen azért nem mert lenni –
az emberiség hangyaboly
és Isten néha rátapos, ha arra jár,
hisz észre sem veszi.

Ui.: A pszichológusok szerint
az erős Istenhit
elviselhetőbbé teszi az életet
s könnyebbé a halált.

VAJON KI?

Gondolkodtál-e már azon
kinek vagy igazán fontos?
Ki vállalna fel,
hogy törődik veled,
hogy itat-etet
sőt, ha rosszabbodik a helyzeted,
akár tisztába is tehet?

Ki hallgatja meg csacska beszéded
– sem értelem, sem szellemesség –
csak egy bomló elme foszlányos szavai?

Ki simogat meg,
mikor már alig vagy te, aki voltál,
mikor veled lenni már nem öröm,
de nyűg, kötelesség, vállalás.

Gondolkozz el és vedd számba!
Bár jobb, ha nem teszed.
Ha mégis,
az eredmény akár fájdalmasan
„senki” is lehet.

A FELFOGHATATLAN

Néha elgondolom,
ha Isten lennék,
mennyire unnám
ezt az örökös kuncseráló,
kolduló népséget.
Minden ima arról szól,
hogy Isten intézkedjen, tegyen
ezt-azt, mire ember vágyik,
hol orvosság, hol szerelmi praktikák
pénz, állás, hatalom
csupa evilági hívságok sora –
ezekről szól folyton az ima.
Legrosszabb, mikor ezer baját
Isten bosszújának állítják,
hogy megver az Isten ezért-azért
köszvényel büntet meg jégveréssel,
háborúval, szerelemféléssel,
megannyi nyavalyával.

Csak egyszer nézz távoli galaxisokba
Csak egyszer nézz a subatomi világba,
de elég csak a kezed bámulni:
mily csodásan működik.
Akkor talán rájössz,
kár az Istenhez fohászkodni,
hogy küldje már a szerelót,
mert csöpög a csapod.
Az Istent ugyanis föl nem foghatod.
/Feltéve persze, ha van.../

DALOS ESTE (1945)

A sötét novemberi esten
egyik szomszéd kopogtat
majd jó a másik is.
Noha bérház, de az ostrom,
meg a feledhetetlen pincei napok...
Ismerősök lettek a szomszédok.

Túl a vacsorán, – volt, amilyen –
a vendégek nem kínálásra várnak,
mert kávé évek óta nincsen,
s cikóriával kínálni nevetséges lenne.
Szóval a kínálás egyszerűen feledve.

Rádió nincs, TV még mesében.
Híreket jönnek cserélni:
mit hol lehet kapni,
hol kell sorba állni,
hány órát kell várni?
(remélve, hogy nem előttem fogy el...)
Majd anyám zongorázni kezd.
Nem klasszikust, nem is népit,
hanem nótákat, újat s régít
és a vendégek szépen énekelnek.

Ott az akácós út, a kék nefelejcs,
s ahogy én szeretlek, nem szeret úgy senki...
Van honfibú, s csillogó remény
hisz szól a kakas,
majd megvirrad már...

(ezt a szöveget kicsit halkabban,
mert ezért börtön járt.)
Géza botfűlű, csak halkan dünnyög,
de Ilonka jól kiereszti hangját,
ahogyan a templomban szokták.
Teli tüdőből fújja s elégedett,
hogy ő viszi a prímet.
(ami akár hamis is lehet...)

Tíz körül elmennek,
a derús este emlékével telve.
A zongora megrázza magát.
A sok klasszikus után ezek a dalok...
Magára húzza a fedelét,
de előbb bocsánatot kér Kodálytól,
hogy nem népit játszott csak népiescht...
– bár dalolni szívből ezt is lehet.

SZENT GELLÉRT A HEGYEN

(SZENT JÁNOS PÁL PÁPA SZOBRA KAPCSÁN)

Áll Gellért a hegy fokán
– püspök volt, már ezt is
leplezni kell! –
és kezében a...
Vegyük ki gyorsan,
hisz feltűnő, sugall is valamit,
amiről nem illik szólni
s helyezzünk oda valami semlegest.
Talán egy vízsugár...
Fürdőkultúra – töröknél is menő
Turisztikai szempontból is jó.
A hegyen fürdőkre utaló jel,
egy férfi tartja a sugárzó vizet,
talán egy kabinos.

Óh, Szent Gellért, lehet hogy hiába
gurultál a halálba
s a vértanúság már mit sem ér.
Jönnek a bámész turisták
s egyesek majd dobnak oda
egy pár garast,
– hisz a kabinosnak ez jár.

ROKONSÁG

Dédapám ifjú legényként
Rozsnyón kúrálta göthös tüdejét,
ám Mariskát meglátta, beleszeretett,
és lőn frigy meg lakodalom.

A vasút Váradra küldte
ott születtek sorra a gyerekek,
kik szétrajzotta Csíkba, Gyergyóba, Gömörbe.
Nagyapám Pesten tanult
s Teréz nagyanyámba belebolondult.

A lagzit Zentán ülték,
hol az ara volt honos
de fészket Sopronban raktak,
mert nagyapa ott volt orvos.

Aztán minden összeomlott...
Jöttek, menekültek a rokonok.
Budán telepedtek le sokan.
A rokonság más országokban
azóta szétfele van.

SZÓRVÁNY

Szólj hozzám!

Kérlek, szólj hozzám!

Magyarul!

Mert már rejtőznek a szavak

s döccennek a verssorok,

már alig tudom felidézni,

mit fiatalon tudtam,

sokszor mondogattam.

Senkivel sem tudok

Magyarul beszélni.

Mintha néma lennék.

Tördelem, makogom az idegen szavakat

csak ami kell.

Gondolatra, érzésekre

nem futja.

Azt csak magyarul tudnám mondani,

– ha lenne kinek.

Rettegek, hogy egyre többet felejték

s egyre jobban

bezárulok magamba.

Szólj hozzám!

Iszom a szavakat

s részegként vágyom az újakat,

amiket félig feledtem

s most veled ízlelgetem.

Újra felépül szavaim
mesebeli vára,
hol játszom, bolyongok
sokezer szobában
s a verssorok virágként
integetnek nekem.

NINCS VÁLASZ

Már mondanám,
de hirtelen visszkapom
a megkezdett szót,
hiszen nap-kavicsok,
hónap-kövek, év-sziklák
gördülnek rám.

Te valahol távol
talán nem is létezel már.
Az út elzáródott feléd.
Révült pillantásom beleütközik
az idő komor szikláiba.
Hiába szólok hozzád,
már nincs válaszod.

Nem is sejtem,
hol kereshetnék a mindenségben.
A nap nap után telik,
egyre inkább pereg rám a por-magány
már magammal beszélek,
– gondolatban –
és nem is várom,
hogy akárki is
válaszoljon nekem.

NAPOCSKA

Jöjj Napocska,
selymes sugaraid
simogassák tova
borús gondolataink
melyek áztató esőként
tudatunk minden
rejtett zugát is
el-elborították.

Törj át a novemberi ködön
a szomorú félhomályon,
ahol csak a tar fák
rázzák ágaikat elkeseredetten,
hogy utolsó levéltől is megszabadulva,
megnyugodva simuljanak
bele a hóba.

Jöjj Napocska,
járj libbenő táncot
a hó szikrázó gyémántjain
és súgd meg a mogorva fáknek
az eljövendő tavasz
titkos üzenetét.

KERINGŐ

A koranyár hívogató melegében
csábos kalapjaikban
hölgyek korzóztak,
s merész pillantásokat
kaptak.

A serdülő lánykák
préselt virágot tettek
az imakönyvükbe,
s reménykedtek,
megpillantják
szívük választottját.

Pedig a férfiakon
már a halál jele égett:
– Isonzó, Pripjaty, Doberdó –
de még senki nem fogta fel
a közelgő, kikerülhetetlen véget.
A bódító keringő dallamán
suhantak, lebegtek,
s boldog jövőről álmodtak, merengtek.

Senki sem fogta fel a háború rémét,
s mikor kitört, vígan énekelték:
„megállj kutya Szerbia...”
aztán meghaltak,
csak páran jöttek haza.

Mi is keringőzünk,
s nem látjuk a véget:
ahogy majd a dúlt templomok
fülelik az elhallgattatott zenét,
ahogy majd a primitív csordák
szétdúlják a várost;
ahogy majd a tudatlanság
s a vak vallás
eltiporja egész Európát.

Csak keringőzünk
s nem látjuk magunkon a jelet:
halálra ítéltetett.

Ui.: és még csábos kalapunk sincs!

AMI MARADT...

A házasság nem
remegő szenvedély,
elfúló lélegzet,
kihagyó szívverés
s a világmindenség
egy csókba zárba.

A házasság
befőttek, porszívó, pelenka,
sok átgyürcölt nap
fáradt esti csókja;
helytállás, megértés,
vesztett illúziók,
harcedzett bajtársak,
betegség, végső út.

Amikor a hideg,
fagyos téli éjben
megnézed az eget,
– nem számolsz csillagot,
s nem választasz egyet –
csak a távoli űrt érzed,
s néha felidézed,
sok régi emléked.
/ami maradt.../

ÉLT 22 ÉVET...

Élt 22, élt 26, élt 16 évet...
1956 hősi halottjai.
Olyan megrázóan fiatalok.
Eszme és adrenalin.

Ha akkor választhatták volna,
higgadtan, megfontoltan,
az akár megalkuvásokkal teli,
egyhangú, semmi kis életet
hányan választották volna
a hősi halál helyett?

NAGYPAPA ÉS NAGYMAMA

A daliás fiak
s gömbölyödő lányok
újat akartak
látni, csinálni,
ifjúként világot próbálni
s szétraajzottak bátran,
távoli világban
messzi idegenbe.

Várták őket vissza;
hívták csendes szóval,
anyai könnyekkel,
apai szigorral.
Ígéret jött ígéretre,
okok, kifogások,
s fájdalmas, hiányzó, hosszú hallgatások.

Maradtak.
S az unokák már
idegen szóra kaptak.
Talán évente,
ha hazalátogatnak.
Nagypapa ül az öreg széken
s már annak is örül,
ha skypeolhat velük.

Nagymama ott szepeg,
a sarokban tesz-vesz,
s egyikük sem hallja

a kamara koncertet,
amit a kacsák, libák
az udvaron rendeznek.
A kutya csak nézi őket,
mindentudó szemmel.

Közben a bánat meg
találkozik az esttel.
A magányosság is suttog
ősi titkokat,
de ez nem éri el
az unott csillagokat.

Nagypapa tudja már,
hogy nem jönnek haza.
Ám mamának mondani
nem meri.
Nagymama csak vár, vár.
Reménykedik.
A könnyet kézfejjével törli le,
hogy a papa ne lássa meg.

KÓSSZA HÍR

(B. B. EMLÉKE)

Halálod csak kósza hír lehet.
Hogy is hihetném el,
hogy többé nem csendül fel
derűs hangod;
hogy többé már nincs
együtt-nevetés;
csitító, simogató szavak
a bánatra, fájdalomra.
Hiányzol.

Mint mikor a vezér a sakkban
kiesik,
a parasztok csak lépegetnek,
a futók szaladgálnak,
de valójában a mattot várják.
Nem tudom elhinni
hogy meghaltál.
Halálod csak kósza hír lehet.

BEILLESZKEDÉS

Te kedves, német nő
végre gyereket vársz?
Nevezd majd Ahmednek,
avagy Mohamednek
Nemét be ne jegyezd,
majd maga eldönti,
fiú akar lenni
avagy lány;
esetleg kijelenti,
ő biz oroszlán.

Göndör szőke fürtjeit
vágd tarra,
ha nem akarod,
hogy az iskolában
elverjék pacalra.

Kék szemére barna kontaktlencse;
talán így nem lesz kirekesztve.
Templomba eddig se jártál
így hited elhagyni
nem jelent problémát.

Reménykedjünk tehát
hogy a beilleszkedés gondját
remekül megoldod,
így majd mindenki boldog
a muszlim, multikulti Európában.

HŐSI HALOTT

A komondor nyugtalanul jár
a tanya körül.
Ismeretlen zajok, robajok
a távoli falu felől.
Hirtelen emberek a csalitosból
üvöltenek.
Részegek.

A kutya morog, morog,
s ahogy közelednek
mély hangon ugat.
Az asszony az ajtóban,
már vonják, lökik,
sikoltoz, zokog,
a kutya támad,
s a ruszki bele ereszt
egy teli tárat.

A kutya tántorodik
roskad az ajtó elébe
s a friss havat
lángolóra
festi piros vére.
Hősi halott.

A BÖLCS

Már taposom a nyolcasokat,
– s ha sietek –
még kilencvenbe is érek
s bár egyre-másra telnek az évek,
bölcsé nem lettem végleg.

Ülnék komótosan,
s köröttem az aprónép,
(– ahogyan a festők festették.)
Gombóc szemekkel, lepényleső szájjal
figyelnék, hogy osztom az észet
óriási kanállal.

Adomát adomára fűznék;
a megtörtént esetek,
avagy a kevesek,
mik valóban úgy estek.

El lennék telve önmagammal
s az ámuló kicsi csapattal,
kik lelkesen hinnék,
az élet értelmét
végre megértették.

Ehelyett magamban morgok és mormogok,
– mennyi év s mégsem sikerült bölcsé lennem –
Az élet hülyeségeit
pedig egyszerűbb felednem.

AZ ELIT CSAPATOK

1944. NOVEMBER, BALATONAKARATTYA

Fekszem az ágyban
és hallom a szobában
anyám, apám beszél,
halkan, hogy ne halljam,
de át-átjönnek a mondatok.
Talán félálomban vagyok.

Anyám azt mondja
menni kell, jönnek az oroszok.
Már látni éjjel a torkolattüzet
s a menekülőket is
hozzák a híreket.
Apám mondja: vissza Pestre!
Nem, nem! – tiltakozik anyám.
Apám érvel: Pest szabad város lesz.
Feladják, nem lesz harc,
s az elit orosz csapatok
vonulnak be.

Elképzelem őket fehér kesztyűben,
glancolt csizmában,
„excusé moi” – mondják elegánsan.
És jöttek is az oroszok,
de az elit jelzőt elvesztették közben
koszosak, tetvesek, éhesek voltak,
raboltak, erőszakoltak,
részegek, tele nemi bajjal
gyűlölettel, gyilkoló haraggal.

Apám a Monarchiában nevelkedett.
ez más katonai szellemet jelentett.
Bár egymás hasában
forgatták a bajonettet,
mégis nagyra tartották
a becsületet.

Nem voltak partizánok,
tömeggyilkosságok,
Katyn és Auschwitz.
Elképzelhetetlen
megérthetetlen.
Más mentalitás.
Más szellem.

Az oroszok jöttek
(mi rosszabb: maradtak...)
Budapest romokban
s oly sokan meghaltak.
Mi nem mentünk Pestre.

„GOING WEST”

– MAGYAR VÁLTOZAT – 1944. DECEMBER

A ház előtt
a menekülők szekerei
hónapok óta
mennek, mennek.
A kerekek sikoltoznak, nyögnek,
a lovak remegő inakkal
vonszolják magukat
s a terhet.

A front egyre közelebb
az éji fények mellett,
– mintha égne az ég alja –
dörrenés, morajlás.
Már csak pár falura
a tankok, az oroszok.
Menekítik a katonai műhelyt:
legyötört teherautók
viszik a gépeket.
Az egyik sofőr felvesz
egy asszonyt s a gyereket.
(Going West – magyarul ezt jelent.)

Tizenegy éves vagyok.
Lakli gyerek.
Megérteni a zűrzavart
nem lehet.
Talán a felnőttek sem értik meg.
Ölemben fogom, tartom

Kis fehér kutyámat.
Fontos, hogy velem legyen.
Anyámmal kuporgunk
a teherautón,
egymáshoz szorulva.
Anyám beszél, beszélget
a sofőrrel,
ki kérte, attól félve
elalszik.
Harmadik napja vezet
egyvégtébe.

Ködös, borult, esős
december eleje.
A Mikulás valahol
elbújt a semmibe.
Érzem, mindenki fél,
szorong, retteg.
Az autó lassan gördül
majd szürkül,
s a két fény ajultan
imbolyog az úton.

Nyolc órára jár
a kocsni megáll,
sofőr kiteszi a zsákot,
bőröndöt, minket.
Távolodó zaja
megtöri a csendet.
Kapuvár.
Sose jártunk még erre.
Kábultan állunk a sötétben.

Elsötétítés van
fény sehol,
se utcán, se ablakban.
Várunk valakire,
bárkire, ki erre jár.
Fél kilencet üt a templomóra
a távoli sötét ködben.
Anyám elindul a semmibe,
hogyan szállást keressen éjjelre.

Pár lépését hallom még,
aztán mindent elnyel
a sötétség.
Mi, Morzsi és én –
őrizzük a holmit
és várunk
Talán lesz éji szállásunk.

TÉLI REGGEL

Téli reggel.
De reggel-e a félhomály,
mikor a Nap befordul,
hogyan szundítson még egyet
s fejére húz sok puha felleget?
Hagyod-e, hogy kövér,
sokszoknyás parasztasszonyként
a fejedre ráüljön a homály?
Nyomasszon, beborítson
s kedved ködössé váljon?
Semmi lelkesedés az új napon;
a világváltó tervek helyett
csak pislogás a kávé felett.
Valami mozduljon már, lökjön,
hogyan kedved szárba szökjön,
mint csípős csalán bolondos tavasszal,
amikor birkózol a mérhetetlen gazzal.
Most aztán nincs birkózás,
csak szuszogás a csendben
s irigyled a Napot a puha pelyhekben.
Fel! Fel! Szedd össze magad!
Mivé lesz a világ,
ha elsüppedsz a fotelben
s odaaszol,
mint szikkadó gomba
a tűző napon.
Ha a világmegváltásról
– egy időre –
le is mondtál,
legalább azt tedd meg,
amit kigondoltál.

WERTHER

Drága, ifjú Wertherem,
ki most szenvedsz szüntelen,
mert analizárod, pátyolod, méred
sok vélt vagy valós
bánatod, sérelmed.

Régen nem látod a valót
csak szenzitív kis lelked
rezdülését figyeled
s ezzel telik az életed.
De várj csak
haladsz te még a korban,
s megtudod, mi a „fáj”.
Ám nem a lelked!

Hanem átéled
tested titkos trükkjeit
hogy ott is fáj, ahol nem is lehet.
Azt aztán elemezheted!
Az aztán füttyöl
lelki rezdüléseidre!

A fájdalom részeg gyilkosként
sandán vigyorogva gyötör.
Ezzel küzdj meg, ha rád tör.

BEFOGADÁS

Sürgesd csak, sürgesd
jámbor híveidet
fogadják be a menekülteket.
Járj jó példával elől:
bárki jöhet,
mert várja kegyes emberek
tárt kapuja, háza,
sőt sok ékes palotája.

Nyisd meg, tárd ki
hímes-míves fényes otthonod
s alázatos szívvel
akkor majd moshatod
koszos lábukat reggeltől hajnalig,
míg kést nem döfnek beléd,
vagy mi még egyszerűbb,
kidobnak palotád ablakán,
hogy a szent téren, vérben,
tovább éljed téveszméd
vértanúságát.

ÖNENGESZTELÉS

Az irgalmas szívű atya
fiát keresztre szánja,
hogy önmagát engesztelje,
hogy mit önteremtényei
ellene vétettek,
– e véres tettel – engeszteljenek.

Az irgalmas szívű atya
olyannak teremtette az embert
amilyen.
Vajon teremthette-e volna
másmilyennek?
Talán.

Akkor nem kellene
önmagát engesztelnie
az önteremtette bűnökért.
Talán lehetne
Kegyessé, jóságos és szelíd.

MŰKÖDÉSI ELV

A puffedthasú gyerekek
azt suttozzák;
az elárvult madárfiókák
azt csipogják;
„Ne hagyj szomjan halnom!
Ne hagyj éhen halnom!”
De ki hallja meg?
Segít-e valaki?

E halk hangokat
nem hallja meg senki.
Talán úgy lett ez
kiókumlálva,
hogy jó részük meghaljon.

Kegyetlen halálra
lettek eleve szánva.
Így működik a rendszer.
Így lett kitalálva.

KARÁCSONY

A zene az illuzionista:
látom a szikrázó fenyőt,
hópihe angyalok
bámulják magukat
a sok színes gömbben;
villanó csillagok,
ajándék, mézes illatok.

Érzem anyám kezét,
belebújok, mint védő fészekbe.
Olyan boldog vagyok.

A zene elhalkul, vége.
Egyedül ülök a sötétben.
Rám néz az ablak
Hideg üveg szemmel,
a magány barátkozik az esttel.
Aztán a csend csöndesül csönddé.

LENNÉL-E...

Lennél-e harmatcsepp,
ha szomjas cinke volnék?
Lennél-e száz virág,
ha tar sivatag volnék?
Lennél-e pislá mécs
lelkem sötétjében?
Lennél-e hű társam
Hadész-út mentében?

Sosem voltál, semmi se lettél.
Magam vagyok magamnak.
Végtére is az ember
önmagával él.

A LÓ ÁLMA

Nézem az istálló falát
s rágom a szénát
amit élém rakott.
Izmaimban a napi munka,
meg-megmozgatom,
aztán hagyom:
a csönd s a félhomály
puha hálóként befon.

Jönnek az álmaim:
szabadon futok a fűvön,
s legelészem a harmatos szálakat.
Talán még hemperegni is támad kedvem:
négy lábam kalimpálna az égre,
s örömömben nyihognék
egyet-egyet.

A GILISZTA

Szakadó eső után
másznak elő a giliszták
tekergőznek az úton,
én meg csak rakom, rakom,
hogy a fűszálon még hintázzon egyet,
mielőtt magát földbe fúrva elmegy.

Az úton eltapossák,
ám észre sem veszik,
senkinek sem rebben a szeme,
amikor szétkenik.
„Gusztustalan, undorító” – mondják.
Hát nem pihe-puha selymes,
simogatásra váró jószág.

Bezzeg, ha én indulnék
a giliszta szépségversenyen,
olyan bírálatot kapnék
„nem elég hengeres”, „túl nagy”
„még csak nem is nyálkás”
s gusztustalan lényem
disqualifikálnák.

BIZALOM

Bízni önmagadban bízz!

A nyítt vonóval húzott
hamis dallamok;
ékes ígéretetek;
álságos szólamok;
könnyes átverések;
fogvillantó mosolyok;
hosszú hitegetés;
köddé lett ábrándok;

Naiv vagy? Hiszel?
Hisz a bizalom oly fontos!

De bízni csak önmagadban bízz!

TÉLI SZÉL

A téli, éji szél
vadul fújja a harsonát
át a hegyen,
és süvít a völgyeken.
A házam tetején,
a kémény peremén
egy agg lélek ül
egy ősrégi sanzont
a kéménybe füttyül.

A lankán nyúl-gyerekek
kergetik a hópolyheket.
A bokrok tövéből
csalárd róókák nézik
– az enivalót igézik.

A szél kergetve, rohanva
repíti a havat
s játékos zsonglőrként
ezer kést dob az égre.

A szuszogva kelő Nap fényében
a jégkések visszahullanak a földre.

A VERS

E vers az elmúlásról szól.
Mindig csak arról?
Hogy a ki nem mondott
árnyként settenkedik mögötted;
nem látod, nem nevezed meg.
Óh, nem.
Hárítod, akarod feledni,
de semleges kis mondatokban is
felvillan:
„jövőre”, „5 év múlva”
s megpendül benned
a suttogásnál is halkabb hang:
vajon élek-e még akkor?

A vers szóljon a szerelemről!
A vágyról, vad érzelmekről,
testek ritmusáról,
a mámorról s a csalódásról.
De a jelen átélése a hiteles,
nem a kérődző nosztalgia,
nem az emlékek salátája,
amin már megromlott a majonéz.

Ez a vers csak egy jelzés.
Halkan mondott csendes mondatok.
Jelzés neked, hogy tudd,
még vagyok.

AZTÁN

Örülj, örvendezzel,
mily sokan szeretnek;
nyájasan beszélnek,
sőt még kedveskednek.
Boldog vagy, úgy érzed
sohasem felednek.

Aztán majd,
ha zárva ajtód,
és sötét az ablakod,
s már nem jelzed:
„hahó, még itt vagyok!”
majd ha csak a csönd felel,
bárhogy hívogatnak;
akkor sóhajtanak
és tovább haladnak.

A TITKOS KERT

Amikor a kapu bekattan mögöttem
először a rózsáknak
köszönök a csöndben.
Karcsú rózsatestük
ringat sok bűvös virágot
s a fénylő gömbökben
ezer rózsát látok.

A fehér ház kivillan
a vadszőlő mögül
s a négerbogyók között
a padon nagyanyám ül.
A ház mögött magaslik
a templomnak tornya
hol az őr a tüzet lesi
s a trombitát fújja.

Egykor a hatalmas konyhában
sok emberre főztek;
a kamrában zsákok sorakoztak
s macskák egerésztek.

Most üresek a szobák,
porosak a képek,
csak a birs illatával
küzd még az enyészet.
Ez a titkos kertem,
hová sok álmatlan éjjelen
gyakorta eljárók.

Mondják azt a részt rég ledózerolták,
s a megölt kertekbe
lakótelepet telepítettek.
Nagy házak, lakások.

De arrafelé bizony
soha nem is járok.
Csak a titkos kertbe
az éjnek idején,
ahol ketten vagyunk:
a nagyanyám meg én.
(no meg a rózsák....)

A BÚCSÚ

(CSANK PISTÁTÓL)

Búcsúzóul
mit is mondhatnék neked?
„Viszontlátásra!”
vagy, hogy „Isten veled.”

Olyan mulatságos
elképzelni a semmit,
miről bizony infód
szinte semmi sincsen.
Talán majd elismerőn csettintesz,
ha fénylő lelkem látod?
(Hogyan is képzeljük el
a mennyországot?)

Figyeljük-e majd a politikát,
tömeges migránst, vesző Európát?
Avagy körbekérjük a kósza lelkeket
egy parti bridzsre ugyan ki jöhet?
Tudunk-e nevetni, ironizálni
avagy holt lelkeként
csak üresen mélézni?
Szóbeszéd, mit hallunk
a bizonyosság semmi.
Igy különösen nehéz
tőled elbúcsúzni.
Ha reménykedem: „viszlát”
Ha komornak érzem, csak azt mondom neked
immár Isten veled.

ROZSNYÓ

A főtéren templom,
sorra kicsi házak,
emlékmű meg szobrok
és virág varázslat.

A sarkon kikanyarog
a Kiscsucsomi utca.
Kifut az erdőre
magas fenyvesek között
egész a fürdőre.
A Drázus is ott locsog
az út mellett futva
s a gyanta illata
körülleng bódítva.

Óh, hogy szeretnék végigfutni arra,
fel-fel a hegyre s lenézni az útra.
Nem tudok – ez fájdalom s áldás.
Mert nem látom romokban
a sok kicsi utcácskát,
a legyalult hegyoldalt
a terpeszkedő panelt...
Mindazt, mi csak volt
s amiről, együgyű lélekkel
csak hiszem, hogy VAN.

A HÓ

Hó, hófehér
szikrázó, csillogó,
mint gyermeki lelkünk
égi fénye.
Ezer szivárvány
bolond játéka,
ahogy a nap tüzeben
visszatükrözi az égi fényt.

Aztán a gonosz varázsló, az Idő
ráfújja a port,
s fájó foltokat,
s nyomasztó koszt
s a fehér csillogást
elfedi a mocsok.

Hol a hófehér hó?
Hol a lelkünk fénye?
Hová lett a fehér tisztaság,
az égi fény tükröző mása?
Hová?

KALAPOK

Kalapok, óh tüneményes kalapok,
a hölgyek fején trónoltok,
fantázia-gyümölcsök,
tollak, selymek,
költemények és regények,
ti adjátok a pompát,
az élethez a mesét,
ahogy a Royal Ascoton
fel-alá vonultok,
s harcoltok
az unott szürkeség ellen.

Harcba hívlak benneteket
európai kalapok!
Harcoljatok!
az agresszív kendő ellen,
a lélekölő burka ellen!
Legyetek a fantázia,
a művészet s az élet
édes ízének harcosai!

FIRENZE

Szerelmes Firenzém,
városok ékköve,
hol áhítattal, ámulattal jártam.
Megigézett bűvös-bájoló szépséged
mit műves művészet
és táltos korok
odavarázsoltak.
Évszázatokát éltem át
az Arno partján állva,
múltidéző hidad
fényeit csodálva.

Most primitív csőcselék
tiporja utcáid
és dühödt dúlásuk
ijesztő képet vetít elénk
a nem túl távoli jövőről,
amikor Firenze romjain
gyülelész bevándorlók
mecsetté alakítják a Duomót
s a müezzin hangja
diadalmaskodik az európai múlton.

A hajdani Szépség kövei
majd önmagukat siratják
hangtalan,
mert már nem lesz senki,
aki forró könnyeivel
elsiratná a várost.

A HOSSZÚ ÉLET TITKA

„Nagy csodálója vagyok önnek, Mr.Churchill.
Harcos életét, tetteit
ámulattal bámulom.
Ám 85-ön túl az is érdekelne,
mi a hosszú élet titka,
így a 90 felé haladva.”

„Sok whisky és jó szivar.
a válaszom csak ennyi.
Az életrajzból a többbit
el lehet feledni.”

Dermedten hallgatom.
Vajon most mit tegyek?
whisky egy csöpp se,
szivart sem lelek.
A tejeskávé vajon
biztos siker lehet
a rögös úton,
mi a 90-hez vezet??

VAJON?

Vajon mi a következő?
Az utazásoknak vége.
Nincs készülődés hónapokig,
nincs a vezetés, az út öröme,
nincs megrészegülés a látottaktól.
A mór építészet csodáit
nem ihatja be szemem;
csak vacak fotókon
mohón nézegetem.

Nincs már társaskör,
nincs a bridge izgalma,
a fifikus taktika,
s az elme diadalma.

Nincsenek ruhák,
sálak és kalapok.
A szobában, ahol vagyok
az északi fal pislog a pirosra,
ám a kék pulcsira
a macskák jobban harapnak:
értő bírái ruházatomnak.

A lapban nézem
a báli ruhát,
(– a fene esz meg érte –)
„és mégis, hova hordanád?”
– kérdi józanabbik énem,
mely mindig racionális

s mi miatt néha
unalmas a létem.

Vajon mi a következő
ami elmarad?
Mint díszes ónkupából
a bódító bort
pohárkákkal merem
szétlocsolom, szétpazarlom,
mi volt az életem.

Mire az utolsó csöpp is lehull
már üres a kupa s magam is.
Már mindenről lemondtam.
Üres semmi maradtam.

BÓK

„Remekül nézel ki”
„Akár 10 évet letagadhatsz”
bókok, bókok,
amit nem hiszek.
Különben is a 10 évvel
ugyan mire megyek?

Ha bármire is jutni akarok,
nem tizedet, de negyvenet tagadok.
Bár ifjú úgyse lennék
csak oly középkorú forma.
A 10 évről akkor beszélni
jó volna.

A LA SWIFT

Pár évszázada Swift
szörnyű szatírárt.*
Végtére is alig száz éve
működő népszokás volt.
Lehet, hogy csak fel kell újítani
a haladó hagyományt?
Lehet, hogy a kannibalizmus
a leghumánusabb megoldás
a túlszaporodásra?
(– hiszen olyan emberi...)

Lehet, hogy a vegák
már sejtenek valamit?

*(A modest proposal)

TÁNC

Óh, mennyire szeretnék
táncolni, táncolni!
A zene bennem lüktet
s kopogós sarkú cipellőm röpítene.
Pörögnék, szállnék
estétől hajnalig.

„Ugyan már! Gondolj korodra
s tudd, mire illik vágynod:
csosszanós, rusnya mamuszra,
mi a bottal sánta ütemet kopog.
Ildomosan ülj karszékedben,
kezed kegyesen kulcsold
s kenetes mondatokat szólj:
„Hát bizony, múlik az idő.”
„Azám, telik az élet.”
„Tudd, mi illendő!”

De jaj! legalább vágyaim
Szálljanak szabadon...

VESSZEN A POÉZIS!

Mit nekem tanárság!
Vesszen a költészet!
Kelendő árummal
Európát járom,
s éles késeimet
mindenütt kínálok.

Köszörülöm, fenem
hegyesre élezem,
Percek alatt elfogy
az egész készletem.

A deli daliák
gyorsan elkapkodják
a húsba bevágva
hamar kipróbálják.

Akit megkéselnek
csak bárgyún elgárgyul:
nem hallott eleget
a multikultúráról.

„Willkommen” – sottogja
míg kilehel a pára.
Új rendszer köszönt be
vén Európára.

ZEGERNYE ZIMANKÓ

Kopognak az ajtón,
verik az ablakot,
a süvítő szélben
szót alig hallhatok.

Pedig elstuttogja:
ő Zegernye Zimankó.
A résre tárt ajtón
bevág a fagyos hó.

Fülelnek a kutyák
a macskák is lesnek
„csukd már be az ajtót,
vagy vége a melegnek”.

Mint ősemberi barlang
olyan most a szoba.
Mind behúzódtunk
s nem megyünk sehova.

(– a barlangi medve hiányzik...)

BLOG

A blogod mesés, csodás!
Micsoda mélység, feltárulkozás!
Létezésed minden rezdülése
oly fontos, rendkívüli
hogy mindenkinek tudnia kell!
Ki nem olvassa, nem ember,
s magára vessen!

Már várom, hogy szerelteted a kamerákat,
a hálóba, fürdőbe, konyhába
nehogy egy perc kimaradjon,
mindenről pontos infót adjon.
És a stílis gyöngyök!
/A stílus maga az ember
– de milyen ember.../

Ám tudod, mire emlékeztetsz?
Mikor bontod a csirkét,
s kibuggyannak a belek.
máj, szív s egyebek, –
elég gusztustalan.
Igy vagyok én a blogoddal
meg veled.

A BOLDOGSÁG RELATÍV

„A BOLDOGSÁG, AMIKOR AZ EMBER SZARNI TUD”

(IDÉZET A BÖLCS D. ÉVÁTÓL)

Hát így megy ez?
Hogy minden perccel
egyre szűkül körülötted
a világ?

Nem hallasz tisztán:
rákérdezel, értelmezel.
Nehezebb az olvasás:
cserélgeted a szemüveget,
de hiába.

Rákapsz a nassolásra
– pedig torkos sosem voltál-
de ízlelőbimbóid gyötörnek,
hogy hozd vissza
a gyermekkor ízeit.

Egyre kevesebb dolog érdekel.
Hová lettek hobbijaid?
Szellemi csevegések mutatnak:
nem követed a társalgást,
talán nem is érted.

A mindennapok rutinja
a létfenntartás síkján marad:
„tudtál aludni?” „mit ettél?”
és a központi kérdés: a „boldogság”.

Rémülten figyelem.
Hát ez vár rám?
Igy fogy el az élet
lassacsckán?

A bölcsek ősz szakálluk simogatják
s pergament kezükkel intenek a légbbe:
ha 40 évesen elhalálozol,
az elmúlás fanyar tényeivel
sosem találkozol.

„J'ACCUSE”

„J'accuse” – mondta Zola
s ő egy emberért állt ki.
– én nők tízezrei miatt,
akiket megkínóztak és meggyötörtek;
akiket megaláztak és meggyaláztak;
akiknek megsebeztek
a testét, a lelkét.

A nők ezreiért
vádolom a vezetőket,
a politikusokat, a tisztségviselőket,
kik vétkesen hanyagul
semmibe vették a vést,
félrevezették az embereket,
tönkretették országukat
és egész Európát.

Vádolom! Vádolom!
Emberek haláláért,
a kisgyerekek, a nők
szörnyű nyomoráért.

Vádolom! Vádolom!
Európa keserves
kínos haláláért.

ÁTOK

/A.M.-NEK/

Megátkozlak!
Ne legyenek testőreid,
menj az emberek közé,
halld meg panaszukat,
lásd a meggyötört nők könnyeit,
a megkéselték vére folyjon rád,
s a robbantottak foszlányai
borítsák testedet.

Megátkozlak!
Hogy örökké a füledbe vágjon
a megerőszakolt kisgyerekek sikolya,
az elgázolt sebesültek halálhörgése,
és folyton szemed előtt kísértessen
a szétrombolt
egykor gyönyörű német városok
feldúlt képe.

Az átkot nem oldja fel semmi.
Ám te reméld, elmúlik az átok,
ha ötezerszer elmondod:
„Willkommen”

„PIROS RÓZSÁK BESZÉLGETNEK...”

Piros rózsza vagyok,
koszorúba fonva
dúsan illatozok.

Szirmaim kitárom a fénybe,
szépségem sugározom
hitbe, reménybe.

Vérrózsza vagyok,
a kövön, vérsárban
belep a mocsok.

Nagyra nővök egy kislány testén.
A halál rózsája vagyok.
Bánatot sugározok,
bűnt és gyilkosságot.

Kis teste azt sugallja
az égre sikoltva,
“csak 11 évet éltem
s legyilkoltak a porba.”

A TITANIC-ON MÉG JÁTSZÁK A ZENÉT...

Fantasy filmeket
gyártanak rogyásig;
a sci-fi művek
könyvtárak sorát töltik;
ám a víziókat
mind életre keltik
a jós-adatok.
Vízhiány – Fokváros a kezdet;
dübörgő ember-csordák menetelnek;
tarolják a hajdani szépség,
az egykori tudás otthonát.
Medve int búcsút
az úszó jégtábláról;
és sivatagi homok borítja
valaha volt gyümölcsfák
elsenyvedt nyomát.
Véres harc egy falatért,
öldöklés egy kortyért.
Káosz és pusztulás.
Még van pár éved – talán –.
Még fel sem fogod
a közelítő valós víziót.
Addig meg csodáld a 4 lovast*
– képen –
és ámulva merengj
Róma romjain.

*Dürer: Az apokalipszis lovasai

A PÁSZTOR

Jaj a pásztornak
Ki nem védi nyáját,
Ki zsványokkal cimborál,
Ki vérengző vadakkal paktál,
Ki az ordasnak gazsulál.

Jaj a pásztornak,
Kinek szétszéled a nyája,
kinek a szállása
martalóc tanyája;
Kinek a szájából
csak mézes nyál csorog,
nem riaszt riogva,
s nyájáért meg nem halna.

ÚR E-MAIL

A barátok – csillagok.
Távol térben, tudatban,
testi valóban.
Csillagok – álmosan ásítva
bekapják a sötétet.

Hallgatag csillagok,
kikkel hadoválok,
akiktől magamnak
hívó választ várok.
Úr-üzenet a semmibe,
ál e-mail,
aki küldi
választ remél.

Ám a kegyes Isten
gyöngéden meghalaszt
mielőtt megkapom
az üres semmiből
a semmi választ.

HŐSEIM

Az én hőseim
törékeny, állhatatos nők,
akikben a szeretet, önfeláldozás
az életet jelenti.

Iluska, ki eszement,
megvakult, tályogos apósát
ápolja éveken át.
Szelíd szóval felel:
a hajnali hőzöngésekre,
mikor atomjaira fáradt testét
(– férj, négy gyerek, ház –)
kiáltó szó ugrasztja.

Piroska, ki retardált lányát
fürdeti, sebeit keneteti,
durva bántásait,
ha fáj is, feledi,
mert a lányt – ezer nyavalyával –
ő tartja életben.

Óh, a harcos halála gyors,
– az adrenalin mámor is segít –,
hogy hősi halottja legyen
a honnak.
Örök hála és dicsőség!

De gondold meg:
nap nap után,
éjjel is, nappal is
csinálni kell, újra és újra
megint és megint,
s telnek a hetek, az évek
s nincs szabadnap,
szabadóra is alig.

Marad a szelíd szó, simogató mosoly,
az enyhítő kéz, akkor is, ha nehéz,
ha kizsigerel, ha darabokra esel.

– A Via Dolorosán vinni kell a keresztet. –
A szeretet örökérvényű, nevesincs hősei.

Se szobor, se emléktábla.

CSALÉ VILÁG

Mondják a jajszó az égre kiált.
Hát nem hallik odáig
a sírás, a kín, a fájdalom?
Hol késik a részvét-cunami
hol a segítség, az együttérzés?

Csak közöny, közöny.
Bárcsak ezer kezem lenne
hogy simogassam a síró árvát,
a kínban jajgató beteget,
a nyüsztő kutyát,
a kidobott macskát
s mind, mind a nyomorult lényeket.

Bárcsak könnyeimből
Álompalota lenne,
benne odaadó anyák az árváknak,
csodadoktor a betegeknek,
szerető gazdi a hű ebeknek,
egérszagú meleg otthon a cicáknak
és enyhülés, öröm a nyomorult,
háborús, migráns-terhes világnak.

Legalább ennyi, ha lehet,
ha már az egész
így félresikeredett.

MŰ...

Műfán művirágok,
műméhek zümmögnek
/fontos az illúzió.../
gyártják a műmézet.

Mű alakok állnak, tapsolnak,
mert programozták nekik:
így kell örülni.

AZ EB MONOLÓGJA

Kijött a szobából,
de rám se néz.
A buta macskát hívja,
ki valahol egerész.

Pedig szép vagyok, különleges,
lábaim s hasam fekete
mind bekentem a sárral
mibe henteregtem nemrégibe.
Hús volt és illatos
most remek a mocsár-szagom
körül is lengi dali alakom.

Megjött a macska,
ő persze ölbe mehet!
Én is szívesen odabújnék,
bár egy németjuhász nem öleb.

Most rám néz:
„Dzsini, hogy nézel ki!”
Szidás ez vagy dicséret?

Ezt nem értem meg.
Inkább elmegyek
és újabb fürdőt veszek.

VELENCEI KARNEVÁL

Oh, a csipkék, a kalapok,
a régi, csodaruhák
s a fekete álarc mögött
vajon ki rejlik,
kinek az orcája fehérlik?

Telt idoma rengve ring.
Szemérmetlen szajha,
ki úrinőnek adja ki magát?
A másik ledér lotyó,
ki szemérmes szororként tündököl
kit a magasztos templom
gyakran lát,
füzérét pergetve mond
jámbor imát.

Avagy szűzies apáca
szökve cellája magányából
féktelen örömmel veti magát a kéjbe?

Oh, mennyien vannak
a velencei éjben,
a csodás karneválon,
hol más lehetsz, mint ki vagy,
hol más vagy, mint kinek hisznek.
– aztán jön a hamu s a nagypéntek.

A VERSENYPÁLYA

A versenypályán,
– hol vágytál diadalmasan
végiglovagolni,
a nyert verseny után,
mikor hiúságod vágyai beteltek,
s tied a dicsőség, a pénz. –

A versenypályán
most ott fekszik az eszköz.
Az eszköz, törött lábbal,
ki megajándékozott bizalmával.
A bizalmával,
mit eltékozoltál,
mint részeg tengerész kalózok kincsét.

Hisz te űzted, hajtottad, (verted?)
mikor remegő inakkal, félve állt,
hogy ugorj magasabbra, magasabbra.
Ő félt, de ugrott, mert bízott benned.

Most ott fekszik
fájdalomtól fátyolos szemmel,
s a korai halál
már oson felé
a fűszálak közt kúszva.
A halál, amit te osztasz neki
cserébe a bizalomért.

Oh, szegény kicsi ló,
vajon vár-e rád égi rét,
lankás domboldal,
hol poroszkálsz
a csillagverte úton.

Vajon megsimogat-e valaki?
Vajon van-e mennyország
szerelmetes lovainknak?

URNA

„Régen találkoztunk.
Bizony, bizony.
Köszönöm kérdésed
de Valika meghalt
egy téli hajnalon.

De itt van velem,
ebben a táskában cipelem.
Most vásárolni voltunk.

Ha hazamegyünk,
az asztalra kiteszem.
Nézegetem, emlékezem.

Gyakran beszélgetünk;
én mondom a magamét
s ő válaszol nekem,
persze csak én hallom,
te nem.

Együtt vagyunk.
Nem vagyok magányos
bár lehet, így vélik mások.
Velem van s én vele vagyok.
No, ég veled. Most hazaballagok.”

AZ ÖTÖDIK HADOSZLOP

Új titkos szövetség alakul
szerte Európában.
Jelszavuk : „Éljen a burka!”
S tagja lehet minden nő,
ki rémülten konstatálja:
fenékmérete egyre nő;
ki reggelente
bár este rogyásig kente,
egyre több ráncot talál
az arcon, mi felvarrásra vár.

Egyszóval: vesszen a sok kence,
drága sebész, kozmetikus, botox
jöjjön az új módi: a burka.

„Majd merészen villogtatom a szemem,
S a csípőm kéjesen rengetem
miközben falom a csokit, a sütit,
vége a diétának, mindent eszek,
amit csak szeretek.
(A súlyomra, ráncaimra meg füttyülök!)”

TÖPRENGÉS

Szenvedés, fájdalom, kín,
hosszú gyötrelem.
Segítesz azokon, kiket szeretsz?
Milyen az Isten szeretete?
Álnokság, hazugság, gazság,
aljas igazságtalanság.
Harcolsz, küzdesz ellene?
Milyen az Isten igazságérzete?
Ne mérd gyűszűvel a folyót!
Ne nézz vakon a Napba!

Az Isten szeretetére, igazságára
ha van –
nincs mértékegységed.
Hiszed és elfogadod végre,
és hagyod a töprengést a fenébe.

CSAK ENNYI?

Óh, a művészi halál!
Oly költői, sőt kívánatos.
Leírások, előadások.
A meghatott gyanútlant
szinte csábítják, vonzzák.
Mily csodás, mily megható
így meghalni.
A tüdőbeteg még elénekel
egy koloratúr áriát
majd leomlik
s már vége is.

A regények romantikus alakjai,
kik mosolyogva szenvednek,
és szépeket, bölcseket,
sőt szerelmes szavakat rebegnek,
majd tapintatosan s elegánsan
lehunyják szemük
s egy csöpp sóhajjal jelzik:
bekövetkezett.

Csak ennyi az egész.

MIT JELENT „TRIANON”?

/riport nyomán/

(GYÓNI GÉZÁRA EMLÉKEZVE)

Hús ember, ki megy az utcán,
ki ezért, ki azért.
Mind magyar állampolgár,
de mikor kérdezik,
a „Trianon” mit jelent
üres arc, üres tekintet.
Nekik a „Trianon” semmit
nem jelentett.

Óh, csak egy napra!
Vallasson a Securitate,
Szabadkán verjenek félig agyon,
Köpjenek rád Pozsonyban,
s alázzanak meg nagyon, nagyon.

Óh, csak egy napra!
Érezd magad bozgornak,
földjét vesztett, kivert hontalannak.
Féld, hogy édes hazád
messze túl határokon
fiának tekint-e még vajon?

Óh, csak egy napra!
Némaként fojtsd magadba
a magyar szót,
félve hallgasd a magyar adót,
rettegj munkáért, csaláodért,
latold mit mondasz a gyerekek

hogy árulód ne legyen,
ha majd érted jönnek.

Meddig él a nemzet,
ha saját múltja, tragédiája
csak hablaty maszlag,
mit feledhet, hagyhat?
Akkor bárgyún és tudatlan
a jövőbe belehalhat.

FOCI VB

Egyiptomban Allahhoz imádkoznak
a focicsapat sikeréért.

Legyen bajnok!

Ha nem lehet,

legalább ne essen ki

rögtön az elején.

Él a remény,

s Allahban a hit, a bizalom.

De mi lesz a hívő lelkekkel

ha Allahot nem érdekli a foci?

Ha azt mondja: „Unom.”

FOCI

Gól! – felujjog egész Argentína.

A csatár az égre néz,

megköszöni.

Hisz nyilvánvaló,

góllövő lábát Isten keze vezeti.

Dél-Amerika vallásos:

a brazilok imádják Istent s a focit.

(Egyesek szerint a sorrend felcserélhető...)

Isten segítségét kéri

a góllövés terén,

hogy sikeres legyen

a sok brazil legény.

A kérdés most az,

a brazilok Istene játszik-e jobban

vagy az argentinoké?

Erős feltételezés,

hogy Isten a focit

a nyolcadik nap teremtette,

kedvtelésből,

mert ő is szerette.

NEVET-E ALLAH?

Ugyan gyűjtsuk már fel
a National Gallery-t!
Gyűjtsuk, robbantsuk!
Hiszen mi ott van
csupa istenkáromlás:
Képek, arcok, alakok
festmények sora.
Hithű muzulmán
nem megy be soha.
Látni? Csodálni?
Hisz az bűn, véték.
Hittelen gyaurok
Ne is reméljétek,
hogymem
akárcsak pillant is oda.
Úgyhogy gyűjtsuk, égessük hamuba!
Igy éltesük Allah dicsőségét
pusztítva méltassuk
óriás fényességét.
(Allah majd jóízűt nevet ezen,
ha tud nevetni.)

A LEVEGŐ A VÍZ FELETT

Turner tengere.
A végtelen s a reális való.
A levegő lebeg, fogható.
Szemed beissza,
mint tárgyi valót.
Ráezdülsz, tapintod,
magadba veszed
s ízleled, ízleled.

Egry Balatonja.
A fények s távol a hegyek.
A villanó légben
sokezer Nap remeg.
Magadba öleled,
átjár, már egy veled.
S ízleled, ízleled.

Turneré sósabb.

INTERJÚ

„Ön megnyerte az első díjat.
Mit érez most? De őszintén!”
„Őszintén? Igazán őszintén?
Azt, hogy halálosan szorítja
lábam kisújját
ez a gála cipőm.
Akkor érzek majd boldogságot,
ha lerúgom, a sarokba vágom
s többé már nem is látom.”

NE MENTEGETŐZZ!

Ne mentegetőzz,
hogy nem jöttél,
hogy nem hívtál.
Közben telnek a napok, hónapok...
Ne mentegesd magad,
hisz tudom,
a munka, a család, ezer gond.
Ha hajnalban átsuhan
egy bántó gondolat
a mulasztott hívások miatt,
ne fájjon!
Szeretetem messze sugárzik
átfonja hajsza szőnyeged.
A szeretet nem követel, csak ad.
És megértelek téged.

Mindig mosolyogva gondolj rám.
Majd találkozunk, beszélgetünk,
ha idő adódik. – Amíg lehet –.
De gondolatban mindig
ott vagyok veled.

KOSZORÚ

A halottak nem szagolnak virágot.
Hát ne gyere malomkerék koszorúval,
zokogó könnyekkel,
mintha szíved szakadna meg.

A rózsát vihetted volna
a névnapjára,
amikor mosolyára
illatozott volna a sok szírom.

A fenyőkoszorú túlevélkéi
emlékeztetnek
a sok elmulasztott hívásra,
a derűs „halló, hogy vagy?”
elmaradására.

Sosem érezted meg
az elhallgatott magányból
feléd áramló csöndes vágyat:
„szólj hozzám!” „Törődj velem!”

Most aztán szórod a pénzt
a nagyobbra, egyre díszesebb koszorúra,
hadd lássa a világ
mennyire szeretted
törődtél, gondoztad,
egész szíved adtad.

Az nincs ráírva a szalagra,
az „örökké szeretünk” mellé,
hogy hónapokon át
feléje se néztél.

A BÜKKFA

Következő életemben majd
bükkfa leszek. (- Ha lehet. -)
Állok a hegy oldalában,
testem simogatja
a tavaszi szellő,
s vadul nekem támad
a téli hóvihár.

Ágaimmal a kicsiny madárkákat
ringatom, dajkálom,
leveleimmel takargatom,
óvóm, ha a héja lecsapni készül.

Árnyékomban megpihennek
a könnyűléptű őzek,
s őszi avaromban
fészket fúr magának
a bozontos vaddisznó.

Leveleimmel átintetegetek
a szomszédos fáknak,
s ha arra járnak
a kóbor turistáknak.

Fa vagyok, élek.
(Mert a fáknak lelke van.)

A LA CARTE

Halálhírek erről is, arról is.
Egyik se jobb, a másik rettenetes:
Kínok és fájdalmak,
észvesztés, bénulás,
hosszú vergődés is lehet
a fájó elmúlás.

Milyen jó is lenne,
ha rendelni lehetne,
A la Carte.
Súgnám a semmibe
sandán somolyogva,
vidoran ragyogva.

Például így:
kedélyes társaság
adomák meg viccek,
a vacsora után
remek bort ízlelek.
Aztán két korty között – kis zavart mosollyal a
számon –
„Pardon és bocsánat,
de most távoznom kell,
úgy látom.”

Egy pillanat és vége.
(Akár a mesébe...)
A megmaradt borért
kár ugyan, mert jófajta volt...
De ha jól meggondolom,
ez igazán semmi.
Valahogy így kéne elmenni.

Nyomtatás és kötészet:
EGER'91 Nonprofit kft.